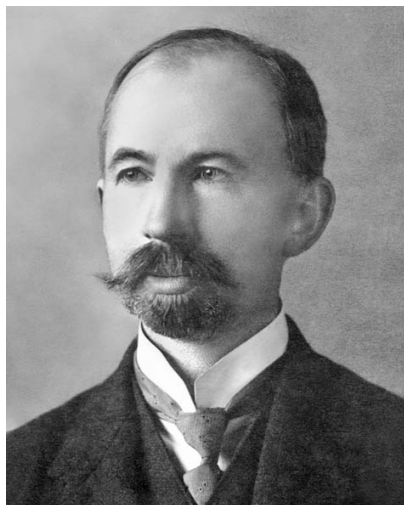

ЛЕВІЦЬКИЙ Лев Львович (18. 08. 1863, с. Велика Воля, нині Микол. р-ну Львів. обл. — 19. 10. 1928, м. Познань, Польща, похов. у Львові) — правознавець, громадський діяч. Батько [Галі](#) та [Стефи](#) Левицьких, дід [Л. Крушельницької](#). Закін. гімназію в м. Станіслав (нині Івано-Франківськ) і Львів. університет. Працював адвокатом та суддею госп.-пром. суду в м. Перемишль (нині Польща); нач. суду в м-ку Рожнятів (нині смт Івано-

Фр. обл.); 1913–14 і 1915–18 — суддя у м-ку Сколе (нині місто Львів. обл.). На Сколівщині співпрацював із різними громад. і госп. організаціями, створ. з метою забезпечення соц. потреб місц. укр. насел., насамперед селян. Діяч Укр. нац.-демократ. партії, посол до австро-угор. парламенту (1911–18) та Галиц. крайового сейму (1913–14). Під час 1-ї світової війни переїхав до Відня. Член Заг. укр. ради, Укр. рятунок. комітету у Відні (1914–17), президії Зх.-укр. культур. ради (1915–16). У жовтні 1918 — травні 1919 — чл. законодав., закордон. справ і комунікац. комісій Укр. нац. ради, 1920–23 — голова її закордон. групи у Відні. Голова Укр. за допомогового комітету, люстратор таборів біженців (1919–23). У 1924 повернувся в Галичину, однак польс. уряд заборонив йому займатися судовою практикою і вислав до м. Познань.

Рекомендована література

1. Крушельницька Л. Рубали ліс...: Спогади галичанки. Л., 2001;
2. 2008;
3. Л.; Нью-Йорк, 2002.

[О. Й. Павлишин](#)

Бібліографічний опис:

Левицький Лев Львович / О. Й. Павлишин // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2016. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-53782>. – Останнє поновлення : 2023.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).